

Спомен за Елза Гаврилова

Глухарчета или умението да дочакаш своя вятър

Не искаме и не можем да пишем за Елза Гаврилова с клишета, защото тя не се вместише в тях – тя беше стихия, порой със задъхания барабанен ритъм на пролетния дъжд, с който само равните нея можеха да свикнат... Тя бе вдъхновение, което ни гореше отвътре, не ни даваше мира докато не постигнем желаното качество на концерти, спектакли, форуми, благотворителни базари и много други изяви. Рисуваните от нея камъчета ни помагат да вникнем във философията и необятността на нейния Космос – благодарим на човека Елза Гаврилова, която ни научи на справедливост, принципност, безкомпромисност /макар че тези качества са обезценени днес/. Но ние ѝ благодарим и за частицата от себе си, която тя ни остави и която ще продължи да живее в нас и тук, в училище, а именно нейния непримирим дух и непоносимостта ѝ към лъжата, фалша и излишния патос. Ето защо няма да пишем възторжени слова, само ще се опитаме чисто по човешки да повървим по нейните следи и да

скицираме портрета ѝ на учител с възрожденски дух. Тя бе професионалист, перфекционист до мозъка на костите си, „всевиждащото око“, както свойски, на шега я наричахме – нищо не убягваше от взискателния ѝ взор. Ще ни липсва нейния усет, нюх и способност да напипва пулса на времето и винаги да бъде в крак с него. Благодарим ѝ за това, че ни помогна да станем високо организирани личности, научи ни да разтягаме и свиваме Времето, така че да ни стига за много неща /любими и не толкова любими, но наложителни/. А към учениците си, тя се отнасяше като към глухарчета, у които възпитаваше търпение и умение да дочакат своя вятър, с който ще литнат и ще сбъднат мечтите си.

Изскачат ни още много спомени, но тях ще си ги пазим както гладния, който взема парченца плод, за да утоли жаждата си по непомерното. Защото за нас Елза бе и ще си остане непомерна!

Дълбок поклон пред светлата ѝ памет! Желаям ти много светлина по Пътя към безкрайното, скъпа Елза!

От приятели и колеги